

ница. Азъ следъ малко ще се върна, да видя що си направилъ. Хайде почвай!

Отишълъ си градинарътъ. Покачилъ се Гошо на дървото и почналъ да бере ябълкитѣ. Кжсалъ ябълки и мислилъ: Хей, тѣ колкото сж много, цѣль день трѣбва да бера. Я чакай да му намѣря леснината.

Слѣзълъ той отъ ябълката, взелъ една брадва и отсѣкълъ тънкото дърво. Рухнала ябълката на земята.

— Нищо, — рекълъ си Гошо. — Нали не съмъ счупилъ клонитѣ. А градинарътъ каза, че тогава ще е лошо.

Окжсалъ Гошо отъ падналото дърво лесно всичкитѣ ябълки. Върналъ се градинарътъ. Като видѣлъ отсѣченото дърво, започналъ да крещи и отишълъ при Гошовия баща, да си иска паритѣ за дървото.

А Гошо, като избѣгалъ отъ градинаря, вървѣлъ, вървѣлъ и срещналъ една стара жена.

— Бабо, я чакай!

— Какво има, синко?

— Я си покажи паритѣ.

— Защо, синко?

— Искамъ да видя да не си намѣрила моята пара.

Бабата се разсмѣла.

— Твоята пара не съмъ намѣрила, синко, но ако дойдешъ до довечера да ми пазшъ кокошкитѣ и гжскитѣ, ще ти дамъ пара като твоята.

Отишли въ къщата на бабата. Влѣзли въ двора.

— Ето ги, — рекла му бабата. — Ще ги закарашъ хей тамъ на оная поляна при блатото. Ама чувай! Ще гледашъ гжскитѣ да бждатъ въ водата, а кокошкитѣ ще пазишъ да не паднатъ въ блатото, че ще се издавятъ.

— Добре, — рекълъ Гошо и подкаралъ съ единъ пржтъ животинкитѣ къмъ блатото. Гжскитѣ поискали да влѣзатъ въ водата, но Гошо помислилъ, че тѣхъ трѣбва да пази отъ водата и почналъ да ги разгонва. Гонилъ ги, блѣскалъ ги по главитѣ съ пржта, докато ги избилъ всичкитѣ. Тогава почналъ да гони кокошкитѣ къмъ водата. Тѣ бѣгали и крѣкали, но той ги напѣхалъ всичкитѣ въ блатото и тѣ се издавили.

Вечерята се върналъ безъ гжскитѣ и кокошкитѣ. Но като вървѣлъ, си мислилъ:

— Нѣма нищо. Това не е зло. Нали запазихъ гжскитѣ да не влѣзатъ въ блатото. А бабата каза, че тогава ще е лошо.

Но когато бабата разбрала какво е направилъ, заваякала се, закрещѣла и искала да го бие. После трѣгнала да иде при баща му, да си иска паритѣ за умрѣлитѣ гжски и кокошки.

А Гошо, като избѣгалъ отъ нея, вървѣлъ, вървѣлъ, видѣлъ предъ единъ дюкянъ единъ търговецъ. Той плачелъ и се биелъ съ ржце по главата.

— Какво ти се е случило? — попиталъ Гошо.

— Охъ, нѣма по-лошо отъ моето, — рекълъ търговецътъ. — Крадецъ ми ограбилъ два топа коприна, а това бѣше всичкото богатство, което имяхъ. Сега съ какво ще храня децата си?